

Sygn. akt I C 19/14

WYROK

W (...)

Dnia 7 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: Alicja Kicka

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy

z powództwa D. G.

przeciwko (...) S.A.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. na rzecz powoda D. G. kwotę (...),38 (dziesięć tysięcy sto trzydzieści siedem 38/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. na rzecz powoda D. G. kwotę 2924,00 złote tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 19/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22.10.2013 r. D. G. wniósł przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 10.137, 38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24.06.2013 r. do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany jest odpowiedzialny za szkodę powstałą w jego pojeździe w dniu 24.05.2013 r. W ramach likwidacji szkody pozwany błędnie wyliczył koszt naprawy pojazdu i wypłacił na jego rzecz odszkodowanie w wysokości 12.172, 54 zł, podczas gdy koszt naprawy pojazdu wyniósł 22.309, 92 zł (pozew – k. 1-2).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami, a także kosztami procesu w wysokości 2.526, 75 zł w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty, bądź aby w tym terminie wniósł do Sądu sprzeciw (k. 7).

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że dochodzona kwota nie odzwierciedla niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego samochodu (sprzeciw – k. 11-14).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. G. jest właścicielem samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (bezsporne, potwierdzone kopią dowodu rejestracyjnego – k. 44-45).

W dniu 22.05.2013 r. wyżej wymieniony pojazd został uszkodzony na skutek kolizji drogowej spowodowanej przez kierującą pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...), która wymusiła pierwszeństwo na skrzyżowaniu ulic (...), uderzając w bok pojazdu marki M. (...) (bezsporne; oświadczenie sprawcy zdarzenia – k. 67-68). Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W., gdzie poszkodowany zgłosił szkodę w dniu 24.05.2013 r. (zgłoszenie szkody – k. 75-79).

D. G. dokonał naprawy pojazdu w A.K.S. P. (...) M. T. w W.. Za przedmiotową naprawę została wystawiona faktura VAT na kwotę brutto 22.309, 92 zł (faktura – k. 5).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pismem z dnia 23.08.2013 r. ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego o przyznaniu na jego rzecz odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu w łącznej wysokości 12.172, 54 zł (k. 3).

W wyniku kolizji z dnia 24.05.2013 r. uszkodzeniu w pojeździe D. G. uległy elementy lewego boku pojazdu, tj. drzwi tylne, listwa drzwiowa, podnośnik szyby, listwa progowa, błotnik tylny, poduszki boczne - przednia i tylna, kurtyna powietrzna, podsufitka. Koszt naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej (...) wskutek uszkodzeń powstałych w związku z kolizją wynosił przy użyciu cen części i robocizny stosowanych przez (...) M. (...) 25.340, 41 zł, zaś przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 100 zł oraz przy użyciu części alternatywnych koszt ten wynosił 22.010, 69 zł (opinia biegłego (...) – k. 93-110).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt sprawy i wskazane wyżej dokumenty, a także na podstawie opinii biegłego (...).

Sąd dał wiarę ww. dokumentom, gdyż ich autentyczność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. W ocenie Sądu również opinia biegłego zasługiwała na uwzględnienie, została ona bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, zaś wnioski zostały wysnute zgodnie z wiedzą specjalną, jaką legitymuje się biegły. Nie zachodziły nadto żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy też bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z kolei zgodnie z przepisem art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Podnieść należy, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odszkodowania wynika wprost z art. 363 k.c. Szkada powstaje w chwili wypadku, a w konsekwencji obowiązek jej naprawienia powstaje w tym samym momencie. W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, iż powód w wyniku kolizji z dnia 24.05.2013 r. poniósł szkodę – uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd marki M. (...) o nr rej. (...). Wątpliwości nie ulegało również, że pozwany, ubezpieczając pojazd sprawcy szkody od odpowiedzialności cywilnej, ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Kwestią sporną pozostawała natomiast wysokość odszkodowania należnego powodowi. Pozwany twierdził bowiem, że dochodzona przez powoda kwota nie odzwierciedla niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego samochodu.

Na gruncie powyższego Sąd zważył, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawcy posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany może zatem domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem oraz kosztów części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy. Zgodnie z uchwałą SN z dnia 13 czerwca 2003 roku, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (III CZP 32/03, Monitor Prawniczy z 2004, nr 2, s. 81). Sąd Najwyższy w uzasadnieniu ww. orzeczenia wskazał jednoznacznie, iż kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Wskazać przy tym należało, że w orzecznictwie dominuje stanowisko, iż roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06, LEX nr 298601). Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest zatem warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania. Sąd zważył ponadto, że nie ulega wątpliwości, iż w przypadku gdy pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu. Poszkodowany, który żąda przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, nawet jeżeli otrzymuje odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela, które pokrywa koszty naprawy i nowych części z reguły nie tylko nie zyskuje, ale biorąc pod uwagę wartość pojazdu jako całości może, gdyby chciał go sprzedać, ponieść stratę. Zdaniem Sądu poszkodowany ma zatem prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje wartość nowych części oryginalnych, których zamontowanie jest potrzebne, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Obowiązkiem zaś zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości. Tezy tej nie umniejsza, iż w dzisiejszych czasach istnieją możliwości zakupu części regenerowanych, czy też części nowych nie będących częściami oryginalnymi producenta skoro zasadą jest pełna rekompensata poniesionej szkody.

Jak wynikało ze sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego (...), koszt naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej (...) wskutek uszkodzeń powstałych w związku z kolizją wynosił przy użyciu cen części i robocizny stosowanych przez (...) M. (...) 25.340, 41 zł, zaś przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 100 zł oraz przy użyciu części alternatywnych - 22.010, 69 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy pojazdu stanowiącego własność strony powodowej są koszty wskazane w opinii biegłego w wysokości 25.340, 41 zł, zaś pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji zobowiązany był do naprawienia szkody przez wypłatę kwoty niezbędnej do restytucji pojazdu do stanu sprzed kolizji. W ocenie Sądu, w odniesieniu do rozważań

poczynionych na wcześniejszym etapie uzasadnienia, powód miał bowiem prawo naprawić swój pojazd przy użyciu części i robocizny stosowanych przez (...) M. (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił stronie powodowej kwotę 12.172, 54 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, a w związku z tym w dalszym ciągu pozostawał zobowiązany do refundacji dalszej części kosztów naprawy. Kwota dochodzona pozwem przez powoda mieściła się w kosztach naprawy wskazanych przez biegłego, przy uwzględnieniu kwoty, która została już wypłacona. Roszczenie podlegało zatem uwzględnieniu w całości, jako mieszczące się w kosztach naprawy niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu o odsetkach stanowił art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, zaś zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Wobec brzmienia wskazanych wyżej regulacji i w związku z tym że powód zgłosił szkodę w dniu 24.05.2013 r. odsetki należało zasądzić zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c., który ustanawia ogólną zasadę, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony – koszty procesu. W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił powództwo, dlatego też to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązany jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem pełnomocnik powoda w pozwie wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W skład kosztów należnych powodowi wchodzi opłata sądowa od pozwu w wysokości 507, 00 zł, wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2.400, 00 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), a także opłata uiszczona od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17, 00 zł

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie II wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.